

for, at den her regering har øget optaget på medicinstudiet. Det er faktisk derfor, vores undervisningsminister i øjeblikket er i gang med en proces for at se, hvordan man kan minimere frafald på sygeplejerskeuddannelsen og eventuelt trække flere ind på uddannelsen. Det er faktisk baggrunden for, at vi også har påpeget, at det kunne være væsentligt at optage flere på social- og sundhedsassistentuddannelsen.

Formanden:

Jeg vil nu give ordet til indenrigs- og sundhedsministeren, og så bliver der efterfølgende mulighed for korte bemærkninger til ministeren. Hvis det er sådan, at der efterfølgende er behov for korte bemærkninger til Venstres ordfører, fru Birgitte Josefsen, så bliver der også mulighed for det.

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg vil da gerne byde oppositionen velkommen tilbage i sundhedspolitikken efter 5 års eklatant fravær. Og det er måske derfor, at begreberne er lidt rustne.

Jeg synes egentlig, det er lidt beskæmmende at sidde og opleve en andenbehandling af et forslag, hvor ordførerne afslører en fundamental mangel på indblik i, hvad det er for et regelsæt, vi har i Danmark. Når hr. Per Clausen f.eks. udlægger den her regel om 2 måneder, som nu bliver til 1 måned, som en regel, der betyder, at man efter 1 måned har ret til et andet offentligt sygehus eller til at vælge et privat, så har hr. Per Clausen jo sådan set ikke forstået den grundlæggende lovgivning i det danske samfund, som betyder, at vi har frit sygehusvalg i Danmark. Det vil sige, at patienten allerede fra dag et kan vælge et andet offentligt sygehus. Det er i øvrigt en regel, vi har haft i mange år. Det synes jeg sådan set man måtte forvente at en sundhedsordfører for et parti i det danske Folketing vidste.

Det, reglen supplerende går ud på, er, at hvis det offentlige ikke er i stand til at levere behandling inden for nu 2 måneder, så kan patienten søge et andet tilbud, og det er sådan set den frist, der sættes ned. Det er ikke nogen garanti. Det er meget klart, som det også fremgår af lovforslaget, sådan, som det fremgår af gældende lov, sådan, som det i øvrigt er fremgået i den offentlige debat, som jeg selv har taget del i siden november 2001, et udvidet frit sygehusvalg.

Hvor patienten dag et kan vælge mellem alle offentlige sygehuse, så har det offentlige altså

det privilegium, at hvis man behandler inden for 2 måneder, så kan man holde patienten inde i det offentlige system. Kan man ikke det, så udvides patientrettighederne, og man kan søge ud. Det er der 100.000 patienter, der har haft glæde af. Jeg ved godt, oppositionen aldrig har kunnet lide forslaget – for dem har det været vigtigere ideologisk at bekæmpe privathospitaler end ventelister – men reglen har virket. Det er 100.000 danske patienter et levende bevis på.

Derudover har reglen altså også virket på den måde, at den har udfordret det offentlige sundhedsvæsen. Det er jo sådan set hovedforklaringen på, at den her regering på alle parametre kan dokumentere historisk gode resultater på sundhedsområdet, der overgår det, vi overtog i sin tid. For når det pludselig har en konsekvens, når patienten får en mulighed for at flytte ressourcerne med sig hen et andet sted, så begynder man jo at tænke offensivt over: Har vi en mulighed for at give tilbuddet her hos os selv?

Det er så den ret, der nu udvides. At det er en overraskelse, kan jo undre, al den stund at det her er et udtrykt løfte, som regeringen gik til valg på i februar 2005. Det kan godt være, at oppositionen heller ikke på det tidspunkt rigtig var – hvad skal man kalde det – bekendt med regelsættet, men det var befolkningen jo. På det tidspunkt, tror jeg, op mod 80.000 mennesker havde gjort brug af den her regel. Og det var sådan set bl.a. på baggrund af det valgløfte, at regeringen genvandt regeringsmagten, og derfor indfrier vi jo helt naturligt det løfte nu. Og det er der afsat ressourcer til. Det fremgår meget klart af den aftale, der er indgået med de danske regioner, at de ressourcer, det måtte koste, er til rådighed her.

Kl. 10.05

At blande den her diskussion sammen med den diskussion, vi i øvrigt om lidt skal have en forespørgselsdebat om, er jo at blande æbler og pærer sammen. Man kan selvfølgelig godt stå og gøre sig lystig over springfingre og den slags ting. Jeg kan bare konstatere, at før regerings-skiftet i 2001 blev mennesker presset ud af arbejdsmarkedet, fordi det danske sundhedsvæsen ikke var i stand til at give noget så banalt som en hofteoperation; fordi man havde ideologiske kvababbelser over, at arbejdsgiveren kunne betale; fordi man satte folk i skat, når en arbejdsgiver udviste socialt ansvar; fordi en kommune ikke måtte gå ind og lave en helhedsvurdering og sige, det sådan set er bedre at give en hofteoperation end bare at sætte folk på passive